

De Ster van Morgen – Een kerstverhaal door de ogen van een kind

De decemberwind danste door de smalle straatjes van een oude stad. De ramen gloeiden warm terwijl sneeuwvlokken als delicate veren uit de lucht vielen. Middenin dit alles stond Lina, een meisje met grote, vragende ogen die vaak in gedachten verzonken waren. Maar vandaag was ze niet alleen: de wereld zelf leek met haar mee te fluisteren.

‘Waarom’, vroeg ze aan de glinsterende nachtelijke hemel, ‘lijkt alles wat ooit heilig was zo ver weg? Waar is de vrede waar de oude verhalen over vertellen?’

Haar grootmoeder had haar ooit verteld over een nacht die helderder was dan alle andere. Destijds, lang, lang geleden, was er een kind ter wereld gekomen midden in een tijdperk van duisternis en twijfel. Het was niet zomaar een kind, het was een belofte.

Toen: Het licht in de duisternis

Lina sloot haar ogen en de wereld om haar heen begon te vervagen. Ze zag zichzelf in een andere tijd, meer dan tweeduizend jaar geleden.

Er was een stabiel, eenvoudig en onopvallend. Een jong stel, Maria en Jozef, zocht onderdak. De sterrenhemel boog zich boven hen uit en leek uitgestrekt en eeuwig – en toch onderbroken door een enkele ster, helderder dan alle andere. Herders in de velden lieten hun schapen achter en renden naar voren, geleid door een kracht die ze niet konden benoemen.

“Waarom hier?” vroeg Lina in de droom. “Waarom in een stal?”

Het antwoord kwam zachtjes, als een gefluister, uit de hoeken van haar hart: *Omdat het licht het helderst schijnt waar duisternis is.*

Vandaag: een andere duisternis

Lina werd wakker uit haar visioen en bevond zich in haar tijd. Maar de wereld die ze zag was ook omgeven door duisternis – niet de duisternis van een koude winternacht, maar de duisternis die uit het nieuws schreeuwde. Klimaatcrises, oorlogen, honger, hopeloosheid. ‘Grootmoeder, waar is de ster van toen?’ vroeg Lina terwijl ze de handen van haar grootmoeder vasthield.

De oude vrouw glimlachte zachtjes, haar ogen vol levensjaren. ‘Misschien zoeken we vandaag op de verkeerde plaatsen, mijn kind. Vroeger geloofden mensen in tekenen. Een ster, een stem, een wonder. Tegenwoordig geloven we in cijfers en machines, maar we vergeten naar ons hart te luisteren.’

Lina dacht aan de wetenschappers die ze zo bewonderde. Ze legden sterren uit, berekenden banen en voorspelden de toekomst van de planeet. Maar niemand sprak meer over hoop zoals de herders ooit deden.

‘En toch’, fluisterde de grootmoeder, ‘maken we allemaal nog steeds deel uit van hetzelfde verhaal. De sterren aan de hemel zijn hetzelfde. Wat er veranderd is, is de manier waarop we ze zien.’

Een kind droomt van morgen

Die nacht legde Lina een deken over haar schouders en stapte de kou in. De sterren fonkelden boven haar, helder en oneindig oud, maar toch zo levend. Ze herinnerde zich de woorden van haar grootmoeder en besloot een wens te doen - een wens voor de wereld.

‘Als mensen toen vrede konden vinden in een stal,’ fluisterde ze, ‘dan kunnen wij dat vandaag de dag ook doen. We moeten gewoon opnieuw leren kijken.’

Plotseling scheen één ster helderder dan de andere, bijna alsof hij Lina's gedachten hoorde. Het was alsof hij tegen haar fluisterde: *Het wonder leeft in ieder hart dat liefheeft. In elke hand die helpt. In elke blik die goedheid ziet.*

Een eeuwige cirkel

Lina ging slapen en haar droom bracht haar naar een plek waar verleden en heden samenvloeiden. Kinderen uit alle delen van de wereld hielden elkaars hand vast. Ze zongen in verschillende talen, en toch was de melodie dezelfde: een vredeslied.

De ster die ooit boven Bethlehem had gestaan, scheen aan de horizon. Het was geen wonder, geen kosmische gebeurtenis, maar een symbool van alles wat de mensheid in zich draagt: het vermogen om duisternis in licht te veranderen.

Toen Lina wakker werd, wist ze het zeker: de sterren kunnen ons de weg wijzen, maar we moeten die zelf bewandelen. En met deze gedachte begon ze de wereld met andere ogen te zien - met de ogen van een kind dat die hoop kent gaat nooit weg zolang we erin geloven.

En op die koude winternacht leek het alsof de sterren een beetje helderder scheen - voor Lina en voor ons allemaal.